

Kaderin Cilvesi

– GürhanGürses · 17 Aralık 2012

Her aşk kendi ayıbını saklar aşk süresince. Bohça bir açıldı mı saçılır orada kusurlar.

Ve aşk biter. Aşkı olduğu gibi yaşayanlara selam olsun. Ayıbından kusurundan utanmayanlara bu hikâyem hediye olsun.

Sivilceliydi ve bu yüzden başı hep yere doğru eğikti. Gözleri yere kilitlenirdi.

İnsanın yüzüne bakmadan konuşurdu. Mahcuptu. Utanırdı sivilcelerinden bakamazdı insanların gözüne. İnmezdi bir türlü özüne. Ergendi tek kelimeyle. Erken değildi aşka oysa!

Kendi yaşamının öznesi değildi asla, hep eksilteli bir cümle havasındaydı. Edilgen bir aşkın sahibiydi, ergendi. Ona göre herkes severdi bir tek o sevemezdi. Gözlerine bakamazdı hiçbir kimsenin, başını kaldırıp da bir ceylan gözlüye tutulamazdı katiyen. Kalbi bu yüzden katıydı, kapalıydı aşka ve hep mahzundu. Sevmek istiyordu, belki de sevmek. Değer görmek istiyordu birilerinden ve değer vermek istiyordu birilerine belki de. Oysa aklında sivilceleri vardı. Ne zaman bir kız geçse yanında sivilcelerine küfür ederdi. Bahtına lanet... Şansına ederdi. Ah akıl, büyük nimetsin.

Sivilcelerden kurulu bir aşk aklına uygun gelmiyordu. Bu yüzden aynalara düşmandı.

Görmesin bir ayna, kırardı. Yüz parça ederdi de yine sakın olamazdı. Yüz parçada yüz kere görünürdü oysa! Tek parçada tek...

Bir yanı şairdi, açamadığı hislerini dizelere dökerdi her zaman. Belki de hayalinde sevdiği biri vardı. Ona hitap ederdi en mahrem sözleriyle. Ona dökerdi gündüzün gözyaşlarını. Ona anlatırdı gecenin sevinç yaşlarını. Küçük renkli kâğıtlarla süslenmiş bir yaşamdı onunkisi. Defterlere, kitaplara, duvarlara, kapılara, pencerelere astığı... His olarak o kadar incelmmişti ki aşk dizelerinde damıtılarak elde edilen bir şarap gibiydi sanki. Kırılacak denli zarıftı yazdıkları. Kaçak bir aşkın izleri saklıydı. Arkadaşları ona aşkın şairi diyordu.

Aşkın şairi hiç âşık olmamıştı gerçek hayatta! Çelişki bu olsa gerek; aşkı onca insan yaşar ama anlatamaz, bir tek kişi yaşamaz ama anlatır.

Akşamın karanlığında çıkardı dışarıya genelde. Bulutların koyulaştığı vakitlerde.

Kimsenin ona bakmadığı ya da bakıp da sivilcelerini göremediği anlarda başı dik yürürdü caddelerde. Utanmadan, çekinmeden yürürdü. Kalabalığın arasında akardı bir su gibi, sessizce derinden derine. En büyük mutluluğuydu bu gezmeler. En büyük aşkıydı. En büyük...

Aşk vakitsiz gelir, kapıyı çalmadan, zile basmadan. Bacadan düşer gibi, pencereden girer gibi. Pat diye. Çat kapı... Ne sivilce takar ne mahcubiyet ne de başka bir şey! Kendi içinde kanunu vardır aşkın. Kendi yağında kavurur adamı. Düştü mü bir gönle, kaldı mı bir gözde, saltanatını kurar hemen o ruhta. Yıldırım gibi düşer yüreğine bir maşukun varlığı. Bizimkisi donakalır o an. Şaşakalır. Yaya kalır. Heyecanlanır, kalbi sığmaz olur göğsüne, gözleri yuvasına, elleri uzanır kıza doğru, ayakları... Bütün zerreleriyle kıza meylolur. Mest olur, mat olur, mahvolur. Hepsi kısa bir süre içerisinde. Aşk bu, böyle gelir başa. Olursun elinde maşa. Tutabilirsen tut bakalım kalbini. Hükmedebilirsen hükmet bakalım aklına. Şaşıp kalırsın bu haline, tanıyamazsın kendini.

Vakitlerden bir akşam vakti yine. Bizimkisi caddelerde... Parklarda, sokaklarda... Aşklarda, ayakları yere basmaz olur. Çünkü âşık olur. Kız onun yüreğinden çalan kaşık olur.

Rüzgâr hep aşktan uzak esmez değil mi? Kalp hep aynı kalmaz yani. Göz yere baka baka görmezliğini yitirmez yine. Bir afeti devrana takılır gözleri. Kalbi iğnesini yer bu dilberin.

Aklına musallat olur bu fettan güzel. Bir kız ki ay mahcup onun yüzünden. Ağaçların arkasında kalıyor hep. Bir kız ki yüzü suyun üzerine yansıyor. Yakamozlar oluşuyor onun yüzünden. Oturmuş bir parkta, yanındaki annesi olmalı... Kadının yaşı büyükçe ama kendisi hala dinç. Kol değneği var galiba, kadının yanında duran. Bir özü var kadının. Bizimkisi dolanıp durur etrafında kızın. Mumun etrafındaki pervaneye teşbih olur bu hali. Ayın etrafındaki dünyaya... Oturur kalkar hep ona bakar. Kız sabit bir noktaya dikmiş gözlerini sanki bir derdi var. Yüzü ay yüzü ama gülümsemesi hep eksik. Ne bir ses ne bir hareket. Ölü gibi. Hüzünlü mü hüzünlü bir havası var kızın ve bu hava daha bir cezbediyor delikanlıyı. Annesi yavrusuna kanat geren bir melek gibi, yanı başında öpüp koklamakta ikide bir kızını. Saçlarını okşamakta, ellerini ovalamakta, ona sarılmakta... Bizim yere bakan ama yüreği yakılan delikanlı Mecnun olmuştur. Kızın karşısında mest olmuştur. Nakavt olmuştur. Pert olmuştur. Aşk bu olsa gerek! Sevda bu mu acaba?

Onlar kalkana kadar bekler bizim sivilceli, yere bakan ergen delikanlı. Kendine güvenmeyen delikanlı. Bu yüzden gönlü bağlı delikanlı. Bu yüzden güveni eksik delikanlı.

Ah aşk!

Ah delikanlı!

Bırak aksın kanın artık deli deli.

Başında esen artık sevda yeli!

Delikanlı onları seyre dalar ve bekler.

Bu yaşa kadar beklemiş gibi yorgundur ve sabırsızdır.

Gözlerini kıza dikmiştir, gönlünü.

Yüreğine hükmetmiştir bu aşk.

Ah aşk!

Dakikasında yakıp kül eden aşk, başka ne bu kadar tesir eder bir cana?

Saniyesinde vurulmuştur, ilk görüşünde.

Yüreğinden tam, ortasından.

Vakit epey ilerlemiştir. Kalkmak üzere doğrulur kadın. Yanındaki kol değneğini alır ve kıza verir. Kız annesinin ellerini tutar ilk, sonra değneği kavrar. Önünü yoklaya yoklaya yürür gecenin kalbine doğru.

Annesi yanında. Gözleri hep karanlıkta.

Sivilceli çocuk şaşkındır. Bir yandan şansına lanet okumaktadır bir yandan da haline şükretmektedir.

Aynı anda âşık oldu aynı anda şok. —Ne olursa olsun bu kız benim kaderimdir, sivilcelerimi göremeyen biri, dedi —Bu kaderin bir cilvesi olmalı... Güldü ve aşkını takip etti gecenin karanlığında. Mutluydu çocuk. Sivilceliydi ama kimin umurundaydı artık.